

Povídání s Janem - úvod

Vyznávám všednost života ve slovy těžko vyjádřitelné kráse výjimečnosti.
Vyznávám výjimečnost života v nekonečné variabilitě jeho všednosti.

Nejednou jsem se zamýšlel, kolik slov je třeba k výstižné charakteristice člověka. Jak dlouho musí člověk přemýšlet, aby poté dokázal vyjádřit ve zhuštěné formě přístup ke svému životu, aniž by cokoli opomenul. A současně aby všem nabídl dostatečně srozumitelný a vypovídající autoportrét. Nezkreslený.

Myslím, že můj postoj k životu je jasně definován mottem uvedeným v záhlaví. Zaznamenal jsem si tyto dvě věty již před několika lety a teprve později jsem jim přisoudil současný význam. V okamžiku vzniku byly shrnutím do té doby uvědomělého a byly provázeny hlubokým prožitkem. Výtryskem čisté radosti ze života. Srozuměním se s poznatkem, jak jednoduše a současně i s dílem poetičnosti dokáží vyjádřit, co pro mne znamená žít. Být a vnímat střípky života. Voňavé a barevné, někdy i s ostrými hranami. Vždyť jsou to přeci střípky - přesto se nebát je vzít s důvěrou do rukou. Nebát se, že si poraním ruce.

Měl jsem radost. Obyčejnou a přitom velmi hlubokou radost, jak málo slov mi stačí, abych vyjádřil, co pro mne znamená Život. Říci důvěrně i s pokorou: "děkuji, že mohu být strůjcem i svědkem dějů, jež tvoří život".

Celý svůj život jsem věřil a věřím v aktivitu. Myslím, že tvořivé vlastnosti a rozhodnost jsou vlastnosti, jež mi nejsou cizí. I díky nim jsem rozšířil svoje aktivity ze slova mluveného na slovo psané a zmíněné dvě věty se staly jejich mottem.

Řekl jsem nejednou - miluji život. A trvám na tom. Vždy jsem naplněn pokornou radostí, mohu-li být bližnímu průvodcem na jeho Cestě k porozumění. Víím, s jakým trápením se může člověk na své pouti životem setkat a není přitom podstatné, týká-li se více stránek života vnějšího či vnitřního. Orientace ve způsobu myšlení či léčby v případě onemocnění. Vždy děkuji, mohu-li napomoci k obnovení touhy poznávat. Mohu-li být tím, na koho je možno obrátit se s prosbou o pomoc.

Poetičnost, obsažená v mottu mého života je tím dílem, který dává našemu životu odlehčující náboj. Tíha života, pokud si ji vůbec připustíme, se díky ní stává snesitelnější a srozumitelnějšími se stanou i jiné věty. Ty, kterým jsme dosud nepřikládali patřičný význam, nedokázali jsme se dostatečně ponořit do jejich hloubky. Snad právě i pro jejich jistou míru vznešenosti - "život je synonymem radosti"; "jsme zrozeni pro lásku".

Pocity, spojené s napsáním citovaných dvou vět, které se staly mottem mého života, byly velmi intenzivní. Čisté a naplňující. Od tohoto okamžiku již v řekách protéklo mnoho vody, nic se však nezměnilo na mém rozhodnutí být průvodcem těm, kdo chtějí vyznávat stejné životní hodnoty a touží po pomoci.

Miluji život. A trvám na tom.

(J. Konfršt, březen 2006)